

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **T. D.**
právně zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2018, č. j. OAM-174/LE-LE05-LE05-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle
§ 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dále bylo rozhodnuto o tom, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany včas podanou žalobou, v níž uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím správního orgánu, neboť mu v zemi původu hrozí vážná újma. Zároveň v ČR pobývá jeho rodina, která zde má trvalý pobyt.
3. Žalobce v úvodu namítl, že žalovaný nepostupoval podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepřihlédl k okolnostem daného případu. Žalovaným mělo být dále porušeno ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť je žalobce přesvědčen, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany, příp. azylu z humanitárních důvodů. V zemi jeho původu mu totiž hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalovaný dále nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a nejednal tak dle ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu.
4. Žalobce svou argumentaci dále rozvedl v doplnění žaloby ze dne 5. 6. 2018. Uvedl, že mu ve Vietnamu hrozí nebezpečí, když v ČR pomohl orgánům činným v trestním řízení usvědčit Vietnamce, kteří obchodovali s drogami. Od svých příbuzných ve Vietnamu má informace, že se nemá vracet, protože rodiny odsouzených se mu chtějí pomstít. Správní orgán opomenul to, že vietnamské úřady nebudou mít zájem na ochraně žalobce před pomstou rodin, protože tamním orgánům nepomohl. Dále uvedl, že trpí psychickými problémy, avšak správní orgán se touto skutečností dostatečně nezabýval.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu odmítnout pro opožděnost samotné žaloby, alternativně pro opožděné doplnění žalobních bodů. Pro úplnost doplnil, že žalobní bod považuje za nedůvodný. Žalovaný se s možností udělit žalobci azyl vypořádal v napadeném rozhodnutí velmi podrobně, stejně jako s důvody, pro které nelze v souladu § 15a zákona o azylu udělit doplňkovou ochranu. Pokud jde o vlastní obsah dané žalobní námítky, tedy obavu z pomsty jeho krajanů, jde o pouhé opakování toho, co žalobce sdělil při pohovoru a na co žalovaný v napadeném rozhodnutí adekvátně reagoval právě tím, že vysvětlil, proč nelze žalobci doplňkovou ochranu udělit a proč se tedy okolnostmi, které by za jiných okolností bylo třeba meritorně zkoumat, nezabýval. Žalovaný pro případ meritorního jednání o věci navrhl žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalovaný i žalobce s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Soud shledal žalobu věcně projednatelnou, neboť byla podána dne 23. 3. 2018 a doplněna ve lhůtě stanovené soudem.
9. V přezkumném řízení soud ověřil z obsahu správního spisu následující rozhodné

skutečnosti.

10. Žalobce podal dne 1. 3. 2017 první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Jako důvod žádosti žalobce uvedl, že má manželku a tři děti, kteří v současné době žijí v ČR; on zde chce legálně žít a žít tak ženu a děti. Správní orgán rozhodnutím č. j. OAM-40-LE-LE05-LE24-2017 ze dne 9. 3. 2017 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobce podal proti rozhodnutí žalobu, která byla dne 5. 6. 2017 rozhodnutím č. j. 60 Az 15/2017-47 zamítnuta. Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost odmítl dne 26. 10. 2017 pro nepřijatelnost.
11. Další žádost o udělení azylu podal žalobce dne 1. 12. 2017. Jako důvod uvedl, že chce v ČR pracovat a žít a pomáhat své ženě a dítěti; jeho žena je těhotná [v době podání žádosti]. Dále uváděl, že mu ve Vietnamu hrozí nebezpečí.
12. V rámci pohovoru provedeného dne 15. 12. 2017 uvedl, že oproti předchozí podané žádosti se jeho situace změnila. Pomohl označit člověka, který prodává drogy, ten byl v létě zatčen. Sám žalobce sdělil, že nefiguruje jako svědek v trestním řízení, pouze je obviněný kvůli rvačce. Ve Vietnamu žádné problémy nikdy neměl. Člověk, kterého pomohl usvědčit, se mu bude chtít určitě pomstít. Žalobce sdělil, že si je jistý, že ten člověk ví, kdo ho udal. V České republice je chráněný zákonem, ve Vietnamu by se mu rodina udaného pomstila.
13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědí vycházel z výroční zprávy Human Rights Watch 2017 – Vietnam ze dne 12. 1. 2017; Informace MZV ČR, OAMP ze dne 20. 10. 2016 a 10. 11. 2017 – Bezpečnostní a politická situace v zemi; zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) Údaje o zemi Vietnam, květen 2016; výroční zprávy Amnesty International 2016/2017 – Stav lidských práv ve světě - Vietnam, ze dne 22. 2. 2017; zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13. 4. 2016. Součástí správního spisu je též rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9, sp. zn. 50 T 37/2014 ze dne 19. 11. 2014, kterým byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody 24 měsíců, neboť byl shledán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Jeho odvolání bylo zamítnuto. Žalobci byla dána možnost se dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce této možnosti nevyužil, žádné doplnění podkladů či dokazování nežádal, nevzněl žádné námitky.
14. Ze zprávy Policie ČR ze dne 22. 2. 2018 založené ve správním spisu vyplývá, že žalobce byl t.č. stíhán pro přečin nebezpečného vyhrožování a přečin výtržnictví.
15. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
16. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130,

publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, a to při vyloučení důvodů podle § 15a zákona o azylu.
18. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. V otázce věcného posouzení krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdil) nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení. Z výpovědi žalobce je zřejmý účel podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to legalizace pobytu, resp. obava před pomstou rodiny obviněného muže ve Vietnamu. Uvedený důvod však nespadá mezi taxativně vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Otázkou legalizace pobytu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zabýval opakovaně, například v rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 2 Azs 50/2010, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR a nelze jej využít jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec přestal splňovat podmínky pro získání pobytového statusu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR*“
20. Ani žalobcem tvrzená obava z pomsty není relevantním azylovým důvodem, neboť nemá příčinu v pronásledování z důvodů rasy, národnosti, náboženství, ani politickými názory žadatele. Zároveň nutno poukázat na to, že by žalobce figuroval v roli svědka, pokud by informace sdělená jím Policii byla pro označení pachatele klíčová. Žalobce však výslovně uvedl, že v žádné pozici v tomto trestním řízení nevystupuje. Stejně tak nelze přisvědčit námitce, že vietnamské orgány nebudou mít zájem o ochranu žalobce, když jim nepomohl. Princip ochrany veřejného pořádku a osobností svých občanů není založen na reciprocitě, tedy pokud v zemi původu žalobce platí zákony zajišťující ochranu před ublížením na zdraví, jistě se nevyžaduje, aby se o poskytnutí této veřejnoprávní ochrany občané nejdříve zasloužili jednáním výhodným pro státní orgány.
21. Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se tak soud plně ztotožnil.

22. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 citovaného zákona, proto na něho toto ustanovení nedopadá.
23. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalobce měl za to, že mu svědčí možnost udělení azylu z humanitárních důvodů.
24. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Nejvyšší správní soud se k tomuto vyjádřil dále v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, takto: *„Udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.“* Samotné správní rozhodnutí tak podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
25. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
26. Krajský soud hodnotil, zda žalovaný nevybočil z mezí, které mu pro správní uvážení stanovuje zákonná úprava. Lze konstatovat, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu. V odůvodnění napadeného

rozhodnutí se žalovaný věnoval posouzení žalobcovy rodinné, sociální a ekonomické situace, přičemž přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Při svém posuzování nevybočil z rozsahu stanoveného zákonem.

27. Následně krajský soud přezkoumal postup žalovaného ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b a § 15a zákona o azylu.
28. Dle § 15 a zákona o azylu nelze doplňkovou ochranu udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a) se dopustil trestného činu proti míru, válečného trestného činu nebo trestného činu proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto trestných činech, b) se dopustil vážného zločinu, c) se dopustil činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Organizace spojených národů, nebo d) představuje nebezpečí pro bezpečnost státu.
29. Pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu musí být splněno kumulativně několik podmínek (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136): 1) čin, z něhož je žadatel podezříván, musí být vážným nepolitickým zločinem nebo zvlášť krutým činem, 2) musí být splněno časové omezení (čin, který byl spáchán před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany), 3) musí být spáchán mimo území (státu, v němž se cizinec domáhá udělení azylu). Naproti tomu v případě aplikace vylučující klauzule ve vztahu k udělení doplňkové ochrany dle § 15a písm. b) není nutné naplnit časovou ani místní podmínku, přičemž tato klauzule se vztahuje i na politické trestné činy. Předpokladem pro aplikaci všech vylučujících klauzulí dle § 15 odst. 1 jakož i § 15a odst. 1 zákona o azylu je dále existence důvodného podezření.
30. Pojem vážný zločin [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu. Podle čl. 1 odst. F písm. b) Ženevské Úmluvy, [u]stanovení této úmluvy se nevztahují na žádnou osobu, o níž jsou vážné důvody se domnívat, že se dopustila vážného nepolitického zločinu mimo zemi svého azylu dříve, než jí bylo povoleno se tam usadit jako uprchlík.
31. Pokud jde o právě projednávaný případ, žalobce byl pravomocně odsouzen za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Pro subsumpci takového jednání pod pojem vážný nepolitický zločin hovoří příručka UNHCR z roku 2003, dle které přechovávání omamných a psychotropních látek pouze pro osobní potřebu by nedosahovalo intenzity vážného zločinu, a contrario tedy výroba takových látek tuto intenzitu může mít. Obchodování s drogami jakožto příklad vážného zločinu ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice pak výslovně zmiňuje Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu (EASO) v analýze k čl. 12 a 17 kvalifikační směrnice (Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive, dostupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

32. Proto výše uvedený skutek žalobce naplňuje znaky závažného nepolitického zločinu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jakož i vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Jelikož jsou splněny i další výše uvedené podmínky, tedy že se jedná o čin, který byl spáchán před vydáním rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a mimo území státu, v němž se cizinec domáhá udělení azylu, jakož i naplnění důvodného podezření, shledal krajský soud aplikaci vylučující klauzule dle § 15 a 15a zákona o azylu za důvodnou. Takové jednání zajisté nemůže být považováno za souladné s mezinárodními smlouvami na ochranu základních práv a svobod. Ty nemohou být vykládány tak, že by zaručovaly jednotlivcům právo podílet se na aktivitách směřujících k likvidaci základních práv občanů, včetně práva svobodně volit své zástupce. I v tomto ohledu se proto soud ztotožňuje se závěrem správního orgánu.
33. Žalobci na základě výše uvedeného nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či ochrany doplňkové) vyšlo najevo, či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení.
34. Krajský soud proto uzavírá, že neshledal namítané formální nedostatky napadeného rozhodnutí ani žádné vady správního řízení, které předcházelo jeho vydání. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. O odměně právního zastoupení žalobce bylo soudem rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž

směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. ledna 2020

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně